

Arrest

nr. 350 997 van 28 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Majda BOUZERDA
Paulus Beyestraat 39/5
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2025 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikkingen van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2025 wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onontvankelijk verklaard. Het beroep dat verzoeker hiertegen had ingediend wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 350 996 van heden.

Ook op 4 februari 2025 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer

Naam, voornaam: H., M.

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : geen melding van minderjarige kinderen in het dossier Het gezins- en familieleven : betrokkene haalt aan hier bij zijn broer te verblijven, doch de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : -betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn/haar land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 7 Vreemdelingenwet. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten.

Verzoeker wijst uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Verzoeker verkeert in een slechte mentale gezondheid, en heeft in Marokko geen opvangnetwerk meer nu hij al 20 jaar in België verblijft.

Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Indien verzoeker gedwongen dient terug te keren naar Marokko zal dit een ernstige verslechtering tot gevolg hebben nu verzoeker aldaar niet langer over een opvangnetwerk beschikt.

Verzoeker wijst aldus uitdrukkelijk op zijn langdurig verblijf in België. Verwerende partij heeft verzuimd om in de bestreden beslissing de elementen die voor verzoeker een terugkeer erg risicovol maken in rekening te brengen.

Verzoeker stelt dat de motiveringsplicht gebiedt om hieromtrent motieven op te nemen. Verzoeker acht de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd en acht de aangevoerde wettelijke bepalingen geschonden.

De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd.”

2.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 41 Handvest Grondrechten EU. Schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt bij familieleden enkel dat verzoeker bij zijn broer verblijft in België.

Echter wordt er geen rekening gehouden met bijzondere sociale en affectieve band met familieleden (broer, zussen, neefjes, nichtjes,...) alsook vrienden en kennissen.

De bestreden beslissing verenigt ten onrechte de invulling van artikel 8 EVRM.

Tevens stelt de bestreden beslissing dat een tijdelijke verwijdering geen ernstig nadeel met zich meebrengt.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoekers priveleven speelt zich al 20 jaar af in België.

De volgende vraag die Uw Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een

staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.”

Refererend naar deze rechtspraak stelt verzoeker dat hij rekening houdend met de concrete omstandigheden van zijn situatie en op basis van de vermelde ‘fair balance’- toets effectief onder de toepassing van artikel 8 EVRM dient te vallen.

In concreto

Verzoeker verwijst in dit verband naar de elementen die bij het feitelijk gedeelte zijn aangehaald.

Verzoeker heeft al over legaal verblijf in België beschikt. Tijdens deze periode heeft verzoeker zijn priveleven verder bestendigd. Verzoeker verblijft ondertussen al 20 jaar in België.

Met deze omstandigheid moet tenvolle rekening worden gehouden bij de ‘fair-balance’- toets en bij de noodzaak om de invulling van artikel 8 EVRM concreet te doen.

Verzoeker voert verder aan dat de gemachtigde heeft nagelaten om zijn beslissing op een afdoende en redelijke wijze te motiveren. Verzoeker meent dat hij de individuele aspecten eigen aan zijn geval, die zich verzetten tegen de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft aannemelijk gemaakt:

- Verzoeker verblijft al 20 jaar in België.
- Verzoeker heeft tijdens die 20 jaar een periode over legaal verblijf beschikt.
- Verzoekers mentale gezondheid is slecht.
- Verzoeker heeft hier familiebanden.

Er heeft aldus geen zorgvuldig onderzoek met betrekking tot de situatie van verzoeker en zijn priveleven in België plaatsgevonden.

Verzoeker heeft verder geen enkel belang meer in Marokko waar hij al 20 jaar niet geweest is.

Artikel 8 van het EVRM wordt hier effectief geschonden, wanneer het recht op het priveleven van verzoeker niet wordt gehonoreerd.”

2.3. De twee middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op ‘afdoende’ wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin

dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.5. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en meer bepaald op grond van de niet-betwiste vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende en kennelijk onredelijk is gemotiveerd.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing werd rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De krachtens deze bepalingen te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van o.m. het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Vooreerst betoogt verzoeker dat het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zou hebben. Hij wijst op zijn slechte mentale gezondheid, zijn gebrek aan opvangnetwerk in het land van herkomst en zijn langdurig verblijf van 20 jaar in België. Hij stelt dat indien hij gedwongen dient terug te keren naar Marokko, dit een ernstige verslechtering tot gevolg zal hebben nu verzoeker aldaar niet langer over een opvangnetwerk beschikt. De verwerende partij heeft verzuimd om in de bestreden beslissing de elementen die voor verzoeker een terugkeer erg risicovol maken in rekening te brengen en daarover te motiveren, aldus verzoeker.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Waar verzoeker wijst op zijn slechte mentale gezondheid, merkt de Raad op dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de motieven aangaande zijn gezondheidstoestand in de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft namelijk vastgesteld dat verzoeker geen medische attesten voorlegt waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat verzoeker niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat verzoeker niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen. Verzoeker betwist dit niet. Deze vaststelling blijft aldus overeind en bijgevolg wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond op vlak van verzoekers gezondheidstoestand. Dit geldt des te meer nu het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016, in zijn § 183 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, heeft geoordeeld dat het gaat om *"situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)"*. Hieruit blijkt dat het EHRM de lat zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling en in casu wordt niet eens met een begin van bewijs aangetoond dat verzoeker leidt aan een ernstige ziekte.

Aangezien verzoeker dus niet heeft aangetoond dat hij gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer in de weg zouden staan, toont hij evenmin aan dat die terugkeer zou zorgen voor een ernstige verslechtering ervan omdat hij niet langer over een opvangnetwerk beschikt in zijn land van herkomst en dat dit vervolgens een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou brengen. Eén en ander klemmt des te meer nu in het arrest nr. 350 996 erop werd gewezen *"dat de verwerende partij heeft gemotiveerd dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan"*.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Verzoeker toont dan ook zijn belang niet aan dat daarover niet nader is gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Daarnaast beroept verzoeker zich op artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het

verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers familie- en gezinsleven het volgende gesteld:

“betrokkene haalt aan hier bij zijn broer te verblijven, doch de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar zijn broer en geen rekening wordt gehouden met de bijzondere sociale en affectieve band met familieleden (broer, zussen, neefjes, nichtjes,...) alsook vrienden en kennissen, waardoor de invulling van artikel 8 van het EVRM ten onrechte wordt verengd. Hij hekelt ook dat wordt gesteld dat een tijdelijke verwijdering geen ernstig nadeel met zich meebrengt. Hij wijst erop dat zijn privéleven zich al 20 jaar in België afspeelt, dat hij al over legaal verblijf in België heeft beschikt en dat hij tijdens deze periode zijn privéleven verder heeft bestendigd. Hij betoogt dat hij verder geen enkel belang meer in Marokko heeft, waar hij al 20 jaar niet geweest is. Tot slot herhaalt hij dat zijn mentale gezondheid slecht is. Hij concludeert dat er aldus geen zorgvuldig onderzoek met betrekking tot zijn situatie en zijn privéleven in België heeft plaatsgevonden.

Verzoeker brengt in weze niks bij dat betrekking heeft op zijn familie- en gezinsleven. Hij beroept zich weliswaar op familiebanden waaronder broer, zussen, neefjes en nichtjes, maar zij worden in een adem genoemd met zijn vrienden en kennissen. De Raad gaat er dan ook vanuit dat verzoeker, gelet ook op de verdere bewoordingen in zijn verzoekschrift, enkel doelt op zijn privéleven, waartoe deze familiebanden bovendien, bij gebrek aan bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden, behoren (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoeker toont dus geen schending van artikel 8 van het EVRM aan in de mate het betrekking heeft op zijn familie- en gezinsleven, temeer nu de Raad erop wijst dat het feit dat het gaat om een tijdelijke verwijdering, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, relevant is in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Waar verzoeker hekelt dat zorgvuldig onderzoek werd gevoerd met betrekking tot zijn privéleven in België, stelt de Raad vast dat daarover inderdaad niet is gemotiveerd in de bestreden beslissing. Deze beslissing werd evenwel pas genomen nadat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene toelaten om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland. Er wordt dus geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, met als uitgangspunt de door hem aangehaalde elementen die daaraan in de weg zouden staan. In de beslissing aangaande deze aanvraag werd het volgende geoordeeld:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij hier de afgelopen negentien jaar zijn leven heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts “drie familieleden” heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn “broer en twee zussen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is

(RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale enkel een paar getuigenverklaringen voorlegt en hij zich beperkt tot het voorleggen van een attest Huis van de Nederlandse taal d.d. 15.09.2009. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100)."

Het blijkt dus dat er wel degelijk een belangenafweging in de zin van het voormelde artikel heeft plaatsgevonden voorafgaand aan de bestreden beslissing en uit het arrest nr. 350 996 is gebleken dat verzoeker er niet in is geslaagd deze motivering onderuit te halen. Verzoeker kent de motieven dienaangaande en heeft zich er ook tegen kunnen verdedigen, zo blijkt uit het beroep dat hij had ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing. Het doel van de formele motiveringsplicht is dus bereikt en verzoeker toont geen belangenschade aan bij zijn grief dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen motivering ter zake bevat. Immers, in de mate dat in de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de verwerende partij zich op het uitgangspunt stelt dat het om een tijdelijke terugkeer gaat met het oog op het aanvragen van de gewenste machtiging, gaat dit evenzeer op voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Aan verzoeker wordt gevraagd om eenmalig uitvoering te geven aan dit bevel, doch het houdt voor hem geen verbod in om zich, in het bezit van de juiste documenten, terug naar België te begeven. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die afbreuk doen aan de voormelde beoordeling. De loutere verwijzing naar zijn verblijfsduur doet daar niet anders over denken, en waar hij er overigens op wijst dat hij gedurende een periode over een legaal verblijf beschikte in België, kan hij niet worden gevolgd. In zijn feiten uiteenzetting stelt hij dan wel dat hij in 2009 een aanvraag indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat deze aanvraag meer dan twee jaar later negatief werd afgesloten en dat hij tijdens deze periode over een legaal, minstens getolereerd verblijf beschikte. Hiermee toont hij echter niet aan dat hem tijdens de behandelingsduur een -minstens- precair verblijfsrecht werd verleend, laat staan dat hij werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan 3 maanden.

Tot slot werd hiervoor reeds gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er sprake is van een actuele mentale gezondheidsproblematiek en dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst.

Verzoeker toont noch een schending aan van artikel 8 van het EVRM, noch een schending van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel in het licht van deze bepaling.

Verzoeker toont verder niet aan dat de verwijzing naar het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een ruimere beoordeling vraagt dan hetgeen hiervoor werd uiteengezet en maakt evenmin een schending van deze laatste bepaling aannemelijk, temeer nu hij geen bezwaren oppert inzake het hoger belang van het kind, als element waarmee ook rekening moet worden gehouden.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om deze vermeende schending verder uiteen te zetten. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.6. De twee middelen kunnen niet worden aangenomen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS